

Sygn. akt **IX GC 689/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, 28 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący - SSO Katarzyna Krzymkowska

Protokolant – sekr. sąd. Ewelina Kołodziejczak-Marczak

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2016 r. w Poznaniu na rozprawie

sprawy z powództwa: **T. M.**

przeciwko: **M. M. (1)**

o rozwiązanie spółki i zapłatę

I. rozwiązuje spółkę jawną: Firma Handlowa (...)M. (...) spółka jawna w K. zarejestrowaną w Krajowym Rejestrze Sądowym przez Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, VIII Wydział Gospodarczy KRS pod numerem: (...);

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę: 1257 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania;

SSO Katarzyna Krzymkowska

UZASADNIENIE

Pozwem z 17 czerwca 2014 r. powód – **T. M.** domagał się od pozwanego – **M. M. (1)** rozwiązania spółki Firma Handlowa (...)M. (...) Spółka jawna w K., przyznania prawa do przejęcia majątku spółki oraz zapłaty kwoty 164.974,57 zł tytułem nierozliczonego zysku spółki, a także kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że zawarł 7 grudnia 2001 r. wraz ze swoim bratem M. M. (1) umowę spółki jawnej. Początkowo współpraca stron układała się zgodnie. Od 2008 roku strony pozostawać mają w ostrym konflikcie osobistym, nie utrzymują kontaktów, a spółka de facto przestała prowadzić działalność. Pozwany miał odsunąć powoda o wszelkich spraw spółki, wyprowadzić majątek oraz zbyć należące do spółki nieruchomości. Powód kilkakrotnie, lecz nieskutecznie, próbował wypowiedzieć umowę spółki.

Efektom działań pozwanego była utrata przez spółkę rentowności. Sprawozdanie finansowe za rok 2007 wskazywać ma, że spółka dysponowała pasywami przekraczającymi 5.000.000 zł i osiągnęła zysk. Powód wraz z małżonką uregulowali należność wobec (...) S.A. z tytułu umowy kredytowej z 30 grudnia 2002 r. na kwotę 921.391,58 zł.

Pozwany przywłaszczyć miał zapasy magazynowe, zbyć nieruchomości spółki, nie wypłacić powodowi należnego udziału w zyskach oraz z tytułu wynajmu nieruchomości. Powód dochodził kwoty 164.974.57 zł, która to kwota stanowi połowę sumy uzyskanej przez spółkę z tytułu sprzedaży nieruchomości, wyegzekwowania wierzytelności, zbycia zapasu magazynowego oraz czynszów najmu uzyskiwanych przez spółkę w okresie ostatnich 3 lat.

Prawomocnym zarządzeniem z 3 lipca 2014 r. Przewodniczący zwrócił powodowi pozew w zakresie żądania przyznania prawa do przejęcia majątku spółki.

Na rozprawie w dniu 14.01.2015 roku powód sprecyzował czego dotyczy jego roszczenie o zapłatę, tj. rozliczenia zysku spółki za lata od 2008 do 2013 roku.

Pozwany nie wniósł pisemnej odpowiedzi na pozew, ale, na rozprawie w dniu 9.03.2015 roku, po otrzymaniu wypisu z protokołu poprzedniej rozprawy zawierającego sprecyzowanie roszczenia o zapłatę, domagał się oddalenia powództwa i zasądzenia od powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania. Pozwany uważa, że powództwo jest zbyt wczesne i zbyt daleko idące.

Na ostatniej rozprawie pozwany uznał roszczenie o rozwiązanie spółki.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód jest (...) spółki Firma Handlowa (...).M. (...) Spółka jawna w K., uprawnionym do reprezentacji spółki. Pozwany jest (...) spółki Firma Handlowa (...).M. (...) Spółka jawna w K., uprawnionym do reprezentacji spółki. Powód i pozwany są braćmi. Spółka nie ma innych współników.

Bezsporne, a nadto dowód – informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z KRS spółki Firma Handlowa (...).M. (...) Spółka jawna w K. (k. 23 i n.); zeznania świadka P. M. (k. 140)

Strony zawarły 7 grudnia 2001 r. umowę spółki jawnej. Uprawnionym do reprezentacji był każdy współnik samodzielnie. Zgodnie z zawartą umową zaciąganie zobowiązania lub rozporządzenie prawem, którego wartość przekracza 100.000 zł wymaga jednomyślnej uchwały współników. Wspólnicy uczestniczą w zyskach i stratach spółki w częściach równych. W razie ogłoszenia upadłości współnika lub wypowiedzenia umowy przez współnika spółka nie ulega rozwiązaniu i trwa nadal między pozostałymi współnikami. Wspólnik mógł wypowiedzieć swój udział w spółce na 6 miesięcy naprzód na koniec roku obrachunkowego. Rokiem obrachunkowym jest rok kalendarzowy.

Bezsporne, a nadto dowód – kserokopia odpisu umowy spółki (k. 15 i n.).

Początkowo współpraca stron układała się zgodnie. Od 2008 roku jedyni dwaj współnicy spółki pozostają w ostrym konflikcie osobistym na tle finansowym, nie utrzymują kontaktów, nie rozmawiają, nie prowadzą wspólnie i koncyliacyjnie spraw spółki. Pozwany odsunął powoda od wszelkich spraw spółki. Spółka działała w momencie prowadzenia rozprawy i jej zamknięcia.

Bezsporne, a nadto dowód – zeznania świadka P. F. (k. 242), zeznania świadka A. N. (k. 243), zeznania powoda (protokół elektroniczny z rozprawy z 14.09.2016), zeznania świadka P. M. (k. 140)

Powód od 2008 nie ma dostępu do dokumentów spółki; nie otrzymuje żadnego wynagrodzenia z tytułu dzierżawy. Nie ma udziału w zysku. Nie są zwoływane zgromadzenia współników.

Jedynie pozwany ma dostęp do dokumentów księgowych spółki. Wszelkie decyzje w sprawach spółki podejmuje pozwany. Pozwany również samodzielnie decyduje o sprawach finansowych, a w tym o przeznaczeniu uzyskiwanych przychodów.

Dowód - zeznania powoda (protokół elektroniczny z rozprawy z 14.09.2016), zeznania pozwanego (protokół elektroniczny z rozprawy z 14.09.2016).

Spółka przez okres od 2008 roku nie przynosiła zysku. Sytuacja finansowo-majątkowa spółki w latach 2008 – 2011 była zła: zmniejszone zostały obroty ze sprzedaży, w latach 2008 i 2010-2011 spółka odniosła stratę netto, zmniejszyła się wartość kapitałów spółki oraz nastąpił wysoki stan kredytu. Obecnie spółka również nie przynosi zysku – pozostaje na pograniczu straty i zysku. Spółka przynosiła zysk do ok 2005 roku. Od czasu konfliktu współników w spółce nie

ma żadnych zysków, a wspólnicy nie pobierają wypłat z zysku. Przychody ze spółki pozwany przeznacza na pokrycie kosztów i na bieżącą działalność.

Dowód - zeznania pozwanego (protokół elektroniczny z rozprawy z 14.09.2016), kserokopia opinii dla Prokuratury Rejonowej w Środzie W.. o sygn. akt Ds. 635/13 przygotowana przez biegłego sądowego M. J. (k. 306 i n.).

9 listopada 2012 w Kancelarii Notarialnej W. S. i D. M. między spółką Firma Handlowa (...).M. (...) Spółka jawna w K. reprezentowaną przez pozwanego a Firmą Handlową (...) M. M. (1), A. M., A. N. Sp. j. reprezentowaną przez A. N. zawarto umowę sprzedaży (...) udziału w prawie własności nieruchomości położonej w K., przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Środzie W.. prowadzi KW nr (...). Wartość udziału w tej umowie określono na kwotę 90.000 zł. Powód wytoczył wobec pozwanego powództwo o ustalenie nieważności umowy, lecz nie uzyskał prawomocnego wyroku zgodnego ze swoim żądaniem.

dowód – kserokopia aktu notarialnego (k. 69 -75), odpis wyroku SO w Poznaniu z 26 lutego 2014 (k. 78 i n.)

Powód wraz z małżonką wydzierżawił w dniu 18 lutego 2002 spółce Firma Handlowa (...).M. (...) Spółka jawna w K. budynki położone w K., przy ul. (...) na okres 99 lat. Powód twierdził, że M. M. (1), A. M. oraz A. N. posłużyli się podrobioną umową najmu nieruchomości, w której treści znalazł się zapis zezwalający na poddzierżawę nieruchomości. Powód złożył w tej sprawie zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, lecz postępowanie karne zostało umorzone wobec braku stwierdzenia danych dostatecznie uzasadniających popełnienie przestępstwa.

Firma Handlowa (...).M. (...) Spółka jawna w K. poddzierżawiła wydzierżawione od powoda i jego małżonki budynki P. F. oraz spółkom: (...) Sp. z o.o. w R. oraz (...) Sp. z o.o. w P.. Powód wraz z małżonką odzyskali w drodze egzekucji komorniczej nieruchomość w K. przy ul. (...) wydzierżawioną powyższym podmiotom. Powód uzyskał również prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w Środzie W.. z 31 maja 2015 w sprawie I C 419/12, na mocy którego orzeczono obowiązek eksmisji lokalu zajmowanego przez Firmę Handlową (...) M. M. (1), A. M., A. N. Sp. j. Ostatecznie do eksmisji nie doszło.

Dowód – zeznania świadka P. F. (k. 242), postanowienie z 29.05.2013 o umorzeniu dochodzenia w sprawie Ds. 108/13 Prokuratury Rejonowej w Środzie Wlkp. (k. 93 i n.); kserokopie: umowy dzierżawy z 18.02.2002, umowy dzierżawy z 19.02.2002 (k. 89 i n.), umowy dzierżawy z 1.09.2012 (k. 98 i n.), umowy dzierżawy z 1.12.2014 (k. 223 i n.); zeznania pozwanego (protokół elektroniczny z rozprawy z 14.09.2016); zeznania powoda (protokół elektroniczny z rozprawy z 14.09.2016); kserokopia wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z 19.09.2014 w sprawie XII C 926/12 (k. 169 i n.); kserokopia zawiadomienia o wszczęciu egzekucji komornika przy Sądzie Rejonowym w Środzie W.. z 30.07.2014 w sprawie KM 10023/15 (k. 202); zeznania świadka A. N. (k. 244),

Powód wraz z małżonką uregulowali należność spółki Firma Handlowa (...).M. (...) Spółka jawna w K. wobec (...) S.A. z tytułu umowy kredytowej z 30 grudnia 2002 r. nr 2002-1958 na kwotę 921.391,58 zł.

Bezsporne, a nadto dowód - zeznania powoda (protokół elektroniczny z rozprawy z 14.09.2016), kserokopie umowy kredytowej, (...), nakazów zapłaty (k. 48 i n.), zeznania świadka P. M. (k. 14 1)

Spółka Firma Handlowa (...).M. (...) Spółka jawna w K. otrzymuje czynsz dzierżawny gotówką do kasy sklepu tej spółki do rąk sprzedawcy J. C.. Spółka zatrudniała 10-11 osób, a od 2 lata ok. 5-6 osób. Na wynagrodzenie spółka przeznaczała ok. 10000 zł miesięcznie plus podatki i ZUS.

Dowód - zeznania świadka A. N. (k. 243), zeznania pozwanego (protokół elektroniczny z rozprawy z 14.09.2016),

Powód kilkakrotnie próbował wypowiedzieć pozwanemu umowę spółki. Pozwany nie przyjmował oświadczeń, sprzeciwiał się rozwiązaniu spółki, również na wstępnym etapie tego procesu. Powód nie uzyskał od sądu rejestrowego akceptacji wypowiedzenia umowy spółki drugiemu wspólnikowi.

Bezsporne, a nadto dowód – kserokopie: oświadczeń powoda wraz z ZPO (k. 31-35, 37-39); oświadczenie powoda z 4.06.2013 (k. 42-46), pisma pozwanego do sądu rejestrowego (k. 36); odpis postanowienia SR Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z 23.05.2013 (k. 40 i n.).

Pozwany ostatecznie, na ostatniej rozprawie, domagał się również rozwiązania spółki.

Bezsporne .

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów.

Sąd uznał za wiarygodne wszystkie zgromadzone w sprawie dokumenty, albowiem ich wiarygodność, a tym samym i moc dowodowa, nie została przez żadną ze stron skutecznie zakwestionowana. Dokumenty prywatne korzystały z domniemania określonego w art. 245 k.p.c., natomiast dokumenty urzędowe – w myśl przepisu art. 244 § 1 k.p.c. - stanowiły dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Strony nie kwestionowały ich prawdziwości ani tego, że zawarte w nich oświadczenia osób, które je podpisały od nich nie pochodzą, a Sąd nie znalazł podstaw, aby czynić to z urzędu.

W pierwszej kolejności wskazać trzeba, że Sąd oddalił wniosek powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z dwu przyczyn. Po pierwsze powód nie wykonał zobowiązania z 23 września 2015 do uiszczenia zaliczki na poczet kosztów opinii. Mimo twierdzeń powoda w tym zakresie, zaliczka nie została faktycznie uiszczona przez prawie rok (por. k. 412). Powód nie zwracał się w tym czasie do Sądu o przyznanie prawa ubogich. W związku z powyższym, na podstawie przepisu art. 130⁴ § 5 k.p.c., Sąd pominął dowód z opinii biegłego jako połączony z wydatkami, na które strona powodowa nie uiściła zaliczki. Po wtóre zaś dowód ten podlegał oddaleniu z względu na nieadekwatność tezy dowodowej w stosunku do roszczenia określonego w punkcie 3. petitum pozwu. Powód musiałby wykazać nie tylko, że spółka przynosiła zysk (czemu stoi w sprzeczności opinia biegłego M. J. złożona do ww. sprawy karnej), ale również, że całość zysku została przejęta tylko przez jednego wspólnika – pozwanego. Pełnomocnik powoda, mimo dopytywania Przewodniczącego na rozprawie 23 września 2015 podtrzymywał tezę dowodową zgłoszoną w pozwie, precyzując tylko, że dochody spółki mają być ustalone za lata 2008 - 2014. Dokumentacja spółki została przedstawiona tylko przez pozwanego. Powód nie dysponował żadną dokumentacją. Z tej przyczyny opinia biegłego stworzona na potrzeby postępowania karnego mogła być wykorzystana (choćby jako dowód z dokumentu) w niniejszej sprawie, w zakresie dotyczącym przedmiotowo niniejszego roszczenia. Zawierała ona częściowo analizę ww. okresu na podstawie dokumentacji spółki. W zakresie dochodowości spółki audytorka stwierdziła w latach 2008-2011 stratę. Nie jest jasne na bazie jakiego materiału dowodowego (tj. poza dostarczonym przez pozwanego, który podlegał już analizie audytorskiej) biegły w niniejszej sprawie miałby wydać opinię, skoro biegły nie dysponowałby dodatkowym materiałem niż audytorka M. J.. Samo zaś dowiedzenie, że spółka otrzymuje czynsz, ceny ze sprzedaży nieruchomości zbycia zapasu magazynowego lub środki wygezekwowane przez komornika, nie świadczy tym samym o zysku spółki. Wobec niezakwestionowanych skutecznie twierdzeń pozwanego co do przeznaczenia tych zysków na wynagrodzenia, daniny i podatki, nie można stwierdzić, że dochody spółki pozwalały na uznanie, że przynosiła ona zysk. Przy wysokich kosztach prowadzenia działalności, nawet wysokie dochody mogą doprowadzić do arytmetycznego wykazania straty. Powód zaś nie sprostał trudnemu obowiązkowi dowodowemu w zakresie wykazania rzeczywistego stanu majątkowego spółki w latach 2008-2014.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadków: P. F. i A. N., albowiem były one wzajemnie spójne, logiczne i konsekwentne, a ponadto korespondowały z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym – dowodami z dokumentów.

Świadek P. M. był wiarygodny dla Sądu w zakresie w jakim podawał informacje o zdarzeniach, których był pewien i wynikały z jego obserwacji, a nie przeczuć, analiz czy domysłów. Świadek przyznał bowiem, że nie ma żadnego kontaktu z dokumentacją spółki. Jego zeznania dotyczące zbycia towarów przez wspólnika powoda były niekonkretne i niepewne, a przez to nieprzydatne.

Sąd oceniał zeznania stron przez pryzmat wieloletniego, poważnego i zaognionego konfliktu osobistego i majątkowego dwu braci. Okoliczności te świadczą o dużym ciężarze emocjonalnym stojącym za zeznaniami, który czasem może przekładać się na przedstawienie – choćby nieintencjonalnie - okoliczności zgodnie z rzeczywistym przebieg zdarzeń. W tym sensie jedyną okolicznościami bezspornymi wynikającymi z tych zeznań były: kilkuletni konflikt stron oraz tożsamość żądania dotyczącego rozwiązania spółki. Wystarczyło to do orzeczenia zgodnie z żądaniem punktu I petitum pozwu. W zakresie zaś roszczenia o zapłatę kwoty zysku ze spółki Sąd dał jednak wiarę jedynie zeznaniom pozwanego, lecz tylko z uwagi na zaniechania dowodowe powoda i jednoznaczne wnioski wpływające z analizy opinii audytorskiej przygotowanej na poczet postępowania karnego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne jedynie w części obejmującej żądanie rozwiązania spółki jawnej.

Zgodnie z art. 63 k.s.h. każdy wspólnik spółki jawnej może z ważnych powodów żądać rozwiązania spółki przez sąd. Jeżeli jednak ważny powód zachodzi po stronie jednego ze wspólników, sąd może na wniosek pozostałych wspólników orzec o wyłączeniu tego wspólnika ze spółki. Przeciwnie postanowienie umowy są nieważne. Z kolei przepis art. 66 k.s.h. stanowi, że jeżeli w spółce, składającej się z dwóch wspólników, po stronie jednego z nich zaistnieje powód rozwiązania spółki, sąd może przyznać drugiemu wspólnikowi prawo do przejęcia majątki spółki z obowiązkiem rozliczenia się z występującym wspólnikiem zgodnie z art. 65 k.s.h.

Co do zasady wspólnik ma prawo podjąć czynności, które zmierzałyby do rozwiązania spółki, gdy zachodzą ku temu ważne powody. Uznanie powodów za ważne pozostaje w gestii sądu. Ten nie musi podzielić oceny wspólników, którzy subiektywnie uważają, że zaszyły ważne powody. Prawo żądania nie może być wspólnikom odebrane umową spółki. Jeżeli jednak zachodzą ważne powody, ale po stronie jednego wspólnika, sąd mimo pozwu o rozwiązanie spółki może utrzymać spółkę orzekając o wyłączeniu wspólnika ze spółki (na temat ekonomicznego uzasadnienia utrzymania spółki zob.: D. F., Ustąpienie wspólnika ze spółki jawnej oraz komandytowej, Mon.Praw. 1997, nr 9, s. 352).

Sąd zważył, że podstawową przesłanką roszczenia wspólnika o rozwiązanie spółki jawnej są „ważne powody”. Klauzula generalne „ważnych powodów” dotyczy takich faktycznych przyczyn, które czynią dalsze działanie spółki bezprzedmiotowym, nieracjonalnym, zbytecznym. Ważne powody to takie okoliczności, które powodują, że dalsze funkcjonowanie spółki jest z ekonomicznego (gospodarczego) punktu widzenia nieuzasadnione. W tym przepisie chodzi o każdy ważny powód w znaczeniu obiektywnym. Przyczyną uzasadniającą żądanie rozwiązania spółki na gruncie przepisów o spółce z ograniczoną odpowiedzialnością jest zdaniem doktryny trwały konflikt w spółce między wspólnikami o zrównoważonej liczbie głosów, powodujący wyłączenie zdolności spółki do działania (M. Rodzyńkiewicz, Kodeks spółek handlowych. Komentarz, s. 475). Pogląd ten może być stosowany analogicznie do niniejszej sprawy. Wszak bezsporne było, że między wspólnikami istnieje silny konflikt. Przy czym spółka składa się tylko z dwóch wspólników, zatem nie mogło mieć miejsca wyłączenie któregośkolwiek z nich ze spółki. Z ustalonego stanu faktycznego sprawy wynika, że zachodziły podstawy do uwzględnienia żądania rozwiązania spółki. Co prawda pozwany początkowo żądał oddalenia powództwa w całości, jednakże na ostatniej rozprawie zmienił swoje stanowisko i ostatecznie kilkakrotnie podkreślił, że również w jego ocenie winno nastąpić rozwiązanie spółki. W ocenie Sądu rozwiązanie to podyktowane jest ważnymi powodami. Dwoje wspólników, będących braćmi, od wielu lat nie może się porozumieć w kwestii prowadzenia spraw spółki. Przy czym jeden ze wspólników – powód został całkowicie odsunięty przez drugiego wspólnika – pozwanego od prowadzenia spraw spółki. Wspólnik prowadzący w dalszym ciągu spółkę uniemożliwił - poprzez notoryczne uchylanie się od przyjęcia oświadczenia woli zawierającego żądanie - rozwiązanie spółki. Oświadczenia powoda nie zaakceptował również sąd rejestrowy. Zatem to na sądzie gospodarczym procesowym spoczywał obowiązek oceny owych ważnych powodów w kontekście – jak się ostatecznie okazało – zgodnego żądania rozwiązania spółki jawnej. W ocenie Sądu postawa stron wskazuje na brak możliwości dojścia do koncyliacyjnego rozwiązania sporu. Konflikt jest na tyle zaogniony i zaawansowany, że dalsze sankcjonowanie stanu rzeczy poprzez oddalenie powództwa o rozwiązanie spółki nie doprowadziłoby do oczekiwanego przez strony rezultatu. Wpływałoby to również negatywnie na pewność obrotu gospodarczego. Tylko jeden z dwóch wspólników ma dostęp do spraw i dokumentów spółki; drugi wspólnik nie ma żadnej faktycznej kontroli nad spółką. Uczestnictwo

w zyskach i stratach wobec współnika-powoda nie miało w sprawie miejsca od kilku lat. Niemożliwe wydaje się obecnie oraz w najbliższej przyszłości prowadzenie wspólnego przedsiębiorstwa przez strony. Wszystko to sprawia, że roszczenie określone w punkcie I petitum pozwu są uznał za zasadne i rozwiązał spółkę.

Zgodnie z art. 51 § 1 k.s.h. - każdy współnik ma prawo do równego udziału w zyskach i uczestniczy w stratach w tym samym stosunku bez względu na rodzaj i wartość wkładu. W myśl przepisu art. 52 § 1 k.s.h. współnik może żądać podziału i wypłaty całości zysku z końcem każdego roku obrotowego. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z 3 lipca 2008 r. (IV CSK 101/08, LEX nr 447699) zgłoszenie żądania wypłaty zysku jest jedyną czynnością, jaką powinien podjąć wierzyciel (tj. współnik) w celu uzyskania należnej mu wypłaty, o ile spółka osiągnęła zysk za ostatni rok obrotowy i współnicy nie podjęli decyzji o innym przeznaczeniu zysku. Przy czym zasadniczo bezsporne było w sprawie, że odkąd trwa spór między stronami procesu nie ma żadnych wypłat z zysku w spółce. Jak podawał pozwany nie pobiera on żadnych pieniędzy, a wpływy spółki przeznaczane są bieżące wydatki i zobowiązania publiczno- i prywatnoprawne. Powód nie wykazał jednakże roszczenia w zakresie zapłaty zysku. Z faktu, że spółka otrzymuje stałe wpływy z tytułu czynszów czy innych źródeł nie wynika, że wypracowuje zysk. Pozwany kwestionował tę okoliczność podając, że spółka jest na pograniczu starty i dochodu. Natomiast powód nie wykazał rzeczywistego zysku spółki. Powód wykazał jedynie, że spółka otrzymała wpływy z różnych tytułów, o których mowa w pozwie (czynsz dzierżawny, cena sprzedaży udziałów we własności nieruchomości). Nie oznacza to jednak automatycznego zysku do którego prawo ma powód jako współnik na podstawie ww. przepisów. Powód nie wykazał przy tym w tym procesie, że doszło do przywłaszczenia przez inny podmiot zapasów magazynowych spółki. Zgodnie z zawartą umową zaciąganie zobowiązania lub rozporządzenie prawem, którego wartość przekracza 100.000 zł wymaga jednomyślnej uchwały współników. Zatem poniżej tej kwoty każdy współnik samodzielnie mógł podejmować decyzje. Ze stanowiska powoda trudno zaś wysnuć jakie stany zapasów magazynowych spółki miały zostać przywłaszczone. Nie wynika to również z dokumentów załączonych do pozwu. Potwierdzeniem tego mogłyby być jedynie zeznania świadka P. M., ale są one w tym zakresie zbyt ogólne i lapidarne, by na ich podstawie odtworzyć wysokość tych ówczesnych stanów magazynowych. Co istotne, postępowanie karne w sprawie prowadzonej przez Prokuraturę Rejonową w Środzie Wlkp. pod sygn. Ds. 635/13 nie zakończyło się prawomocnym wyrokiem skazującym, a tylko taki wiąże sąd w niniejszej sprawie (art. 11 k.p.c.). Brak zatem było podstaw do uwzględnienia roszczenia o zapłatę nierozliczonego zysku, skoro powód nie wykazał tego zysku tak co do zasady jak i co do wysokości.

Mając na uwadze powyższe, Sąd oddalił powództwo w punkcie II sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 i art. 100 k.p.c., rozdzielając je stosunkowo między stronami. Powód wygrał w całości w zakresie żądania rozwiązania spółki, natomiast przegrał w całości w zakresie żądania zapłaty, toteż tych ostatnich kosztów Sąd nie rozliczał, uznając, że powód jest zobowiązany do ich pokrycia w zakresie poniesionym.

Na poniesione przez powoda koszty procesu w sprawie rozwiązania spółki składa się: uiszczona opłata w kwocie 2000 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 360 zł, które Sąd ustalił w oparciu o treść §11 ust. 1 pkt 23 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Na poniesione przez pozwanego koszty procesu w zakresie wygranego roszczenia o zapłatę składały się: wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 3600 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego Sąd ustalił w oparciu o treść § 2 ust. 1 i 2 w związku z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) (Dz.U.2013.490 j.t.).

Po kompensacie tych wzajemnych należności pozostała do zwrotu przez powoda na rzecz pozwanego kwota 1257 zł.

SSO Katarzyna Krzymkowska